

Het probleem van de zonde

J.G. Fijnvandraat

Als christenen worstelen wij nog maar al te vaak met het probleem van de zonde. Dat zou eigenlijk niet zo moeten zijn. Er bedreigen ons twee gevaren. Het ene uiterste is dat we zeggen: “tja, we blijven nu eenmaal zondaars” en dat we ons daarbij neerleggen. Het tweede gevaar is perfectionisme: de mening dat we hier op aarde al volmaakt kunnen zijn. Er zijn inderdaad teksten die het ons op dit punt erg moeilijk lijken te maken. Dit onderwerp wordt in deze brochure behandeld.

Ten slotte wordt gesproken over de vraag, waarmee velen zitten: heb ik tegen de Heilige Geest gezondigd?

WIE UIT GOD GEBOREN IS, ZONDIGT NIET

Een bron van onrust

Vermoedelijk zijn er weinig bijbelteksten, die kinderen van God zo in onzekerheid kunnen brengen als de teksten die zeggen dat “zij die uit God geboren zijn” of “zij die in Hem blijven”, niet meer zondigen.

Voor alle duidelijkheid laat ik ze hier volgen:

“Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien en Hem niet gekend” (1 Johannes 3:6).

“Een ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet; want zijn zaad blijft in hem en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is” (1 Johannes 3:9).

“Wij weten, dat een ieder die uit God geboren is, niet zondigt; maar hij die uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem” (1 Johannes 5:18).

Stel u nu voor: iemand komt tot bekering en geloof in Jezus Christus. Grote blijdschap stroomt door zijn ziel. Hij wil het iedereen vertellen, hij kan er niet van zwijgen! Dan doemt de eerste hindernis in zijn geloofsleven op. Hij merkt, dat hij nog kwaad kan doen en dat als hij onachtzaam is, hij daadwerkelijk nog zondigt. Gelukkig komt hij echter door zelfonderzoek, of door onderwijs uit de Schrift tot de ontdekking dat de bijbel dat voorzien heeft. Hij ziet dat zijn situatie niet bijbels-abnormaal is. Hij leert dat er twee banden zijn waarmee de bekeerde zondaar aan God de Vader is verbonden. Daar is de sterke, onverbreekbare band van het kinschap en de tere, licht te verbreken band van de praktische gemeenschap.

De eerste is door niets of niemand te verbreken: eenmaal een kind van God, altijd een kind van God!*

* Zie: “Kunnen gelovigen verloren gaan?” - J.G. Fijnvandraat.

De tweede band echter wordt door de geringste zonde verbroken. Om deze band te herstellen is er belijdenis nodig. En het Woord zegt:

“Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid” (1 Johannes 1:9).

Er staat niet dat God barmhartig en genadig is om de zonden te vergeven, hoewel dat natuurlijk ook zo is. Nee, er staat dat God *getrouw en rechtvaardig* is om ons de zonden te vergeven. Voor die zonden heeft Christus namelijk geleden en God is getrouw ten opzichte van Christus, en rechtvaardig, want Christus heeft het oordeel voor onze zonden gedragen.

Als iemand dit ontdekt heeft, keert de rust in zijn gemoed terug. Wel neemt hij zich voor om heilig en rein te leven, want het missen van de praktische gemeenschap met de Vader is een pijnlijke zaak.

Ze betekent onrust en onvrede voor het gemoed, en ze brengt bij volharden in het kwaad tuchtiging met zich mee.

Maar nu stuit onze pasbekeerde vriend op een tweede struikelblok. Hij leest in de brief van Johannes, dat hij die uit God geboren is niet zondigt. Hij leest het nog eens: “Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet”.

Maar ... hij zondigt nog wel eens. Dus, zo concludeert hij, kan hij onmogelijk uit God geboren zijn. Weg is zijn rust, zijn zekerheid, zijn blijdschap ...

Misschien heb ik met het bovenstaande voorbeeld enigszins uw situatie, uw ervaring geschetst? Dan wil ik u ook graag de oplossing voor dit probleem voorhouden en wel in een aantal punten.

1. De bijbel leert nergens dat we hier op aarde een staat van volmaaktheid kunnen bereiken, waarin we niet meer kunnen zondigen. Zelfs de hoogste geestelijke ervaringen kunnen een oorzaak van zonde zijn.

Paulus ontving de doorn voor het vlees niet toen hij op een verkeerde weg was, om hem daarvan terug te brengen. Nee, deze doorn was nodig nadat hij opgetrokken was geweest in de derde hemel.

Ze diende om hem voor zelfverheffing te bewaren. Het vlees bij Paulus was dus na al die jaren nog aanwezig en was niets verbeterd. De geweldige geestelijke ervaring, die hij meemaakte, zou hem nog tot zondigen hebben kunnen brengen! (zie 2 Korinthe 12).

2. Dezelfde apostel Johannes die schrijft dat “hij die uit God geboren is, de zonde niet doet” onderkent volledig de mogelijkheid, dat gelovigen nog zondigen. Hij schrijft immers in 1 Johannes 2:1:

“Mijn kinderen, ik schrijf u dit, opdat gij niet zondigt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige”.

Gelovigen kunnen dus nog zondigen, maar daarvoor is Christus juist als Voorspraak, niet bij God, maar bij de Vader! Hij is dus de Voorspraak voor ons als kinderen van God, die zondigen. Hij treedt daarbij al voor ons tussenbeide voor we gezondigd hebben, zoals Hij al voor Petrus gebeden had voordat deze Hem verloochende (Lukas 22:2).

3. Maar wat is dan de zin van “die uit God geboren is, zondigt niet?” Romeinen 7 werpt enig licht op die vraag. De apostel spreekt in dat hoofdstuk over de mens die nog niet in de vrijheid staat en die nog niet de kracht van de Heilige Geest over de zondemacht kent, maar die wel bekeerd is. Deze persoon kan namelijk spreken over zijn “innerlijke mens die zich verlustigt in de wet van God” (Romeinen 7:22).

De mens, die Paulus met “ik” aan het woord laat, probeert het goede te doen, maar het lukt hem niet. Zijn conclusie luidt dan:

“Maar dan ben ik het niet meer, die het (kwade) doe, maar de zonde, die in mij woont”
(Romeinen 7:17)

en hij herhaalt dat nog eens in vers 20 met de woorden:

“Als ik nu dat doe, wat ik niet wil, dan doe ik het niet meer, maar de zonde die in mij woont”.

Paulus maakt dus onderscheidt tussen het “ik” van de persoon en de zonde, die in hem woont. Die zonde “doet” het kwaad, die vormt de bron.

Wil dat zeggen dat we dan niet verantwoordelijk zijn voor wat we doen? Dat zijn we wel degelijk. Hier is wel de anekdote op zijn plaats van die “vrome” man die wegens diefstal voor de rechter kwam.

Hij verontschuldigde zich met de woorden: “Edelachtbare, ik ben een christen en dit kwaad heb ik niet als christen gedaan. Het was mijn oude natuur die zich daaraan bezondigde”.

De rechter repliceerde: “Nou, dan krijgt uw oude natuur 30 dagen gevangenschap en uw nieuwe natuur krijgt wegens medeplichtigheid ook 30 dagen. Dat wordt dus 60 dagen totaal”.

4. In de lijn van Romeinen 7 blijvend kunnen we dus zeggen, dat onze nieuwe natuur, die uit God geboren is, niet zondigt. Die nieuwe mens kan niet zondigen, omdat, zo zegt Johannes, hij uit God geboren is. Dat ziet dus op de christen als de uit God geboren persoon. Maar ondertussen heeft de christen ook nog het vlees in zich en als hij niet waakzaam is, steekt dat de kop op en brengt wel zonde voort. Het is duidelijk dat de nieuwe natuur die we van God hebben dat niet kan.
5. We moeten bij dit vraagstuk in rekening brengen, dat Johannes zich in zijn brieven zeer kernachtig uitdrukt. Hij zegt bepaalde zaken “per definitie”. Wat we hiermee bedoelen kan het beste met een voorbeeld worden verduidelijkt. We kennen allen de reclamezin: “Vim schuimt en kan niet krassen”. Met deze uitspraak worden twee kenmerken van dit zo bekende schoonmaakmiddel gegeven. Een bus Vim, die in de kast staat, schuimt echter niet, ze doet dat alleen bij gebruik. En krijg je per ongeluk zand in de bus, dan schuimt de Vim bij gebruik, maar ze krast ook. Dat doet dan echter niet de Vim zelf, maar het zand, dat er tussen zit. Deze praktische mogelijkheid wordt in de “slagzin” echter niet ingecalculeerd.

Zo is het nu ook met bepaalde uitspraken van Johannes. Neem bijvoorbeeld 1 Johannes 2:27: “Gij hebt niet nodig dat iemand u leert”. Dat is per definitie waar als het gaat om het kennen van de waarheid in onderscheiding van de leugen. Maar het wil niet zeggen, dat we in de waarheid niet praktisch hebben te groeien, dat we er geen onderricht in nodig zullen hebben.

Zo ook 1 Johannes 2:29: “erkent dan, dat een ieder, die de gerechtigheid doet, uit Hem geboren is”; en dat in vergelijking met hfdst. 3:8: “Wie de zonde doet, is uit de duivel”.

Met deze omschrijvingen worden de gelovigen en de ongelovigen principieel bepaald. Het wil niet zeggen, dat degene, die de ongerechtigheid doet, niet eens een keer zondigen kan, of dat degene, die de zonde doet niet eens een keer een goede daad kan verrichten. Johannes geeft met zulke uitspraken een algemene karakteristiek.

Dit geldt nu ook van de tekst “die uit God geboren is, zondigt niet”.

Dat is per definitie waar. Daarmee is echter niet ontkend dat een gelovige in de praktijk “het vlees” niet kan laten werken, zodat hij toch een zonde doet.

6. Met het bovenstaande is de kwestie al duidelijk gemaakt, maar daarmee is nog niet alles gezegd. Het gaat namelijk bij de uitspraak “zondigt niet” niet slechts om een enkele zonde doen. Uit 1 Johannes 3:9 blijkt dat, want daar staat: “doet de zonde niet”. Je zou dat kunnen weergeven met “praktiseert de zonde niet” of “heeft de zonde niet tot levenspraktijk”.

De zin van het vers laat zich dan als volgt illustreren. Een schaap leeft niet in de modder, hoewel hij wel in de modder terecht kan komen. Het verkeren in de modder is echter tegen zijn natuur. Met een varken is dat anders. Die leeft pas goed als hij zich in de drek kan wentelen. Gelovigen zijn schapen. Ze hebben de modder, de zonde, niet tot levensterrein, hoewel ze door onachtzaamheid er helaas nog wel mee te maken kunnen krijgen.

Hopelijk heeft deze toelichting de bedoeling van de teksten verduidelijkt. Laat u door het feit, dat u nog wel eens struikelt, niet tot wanhoop brengen alsof u geen kind van God zou zijn. Als u gezondigd hebt, belijd dan het kwaad. Bedenk daarbij dat belijden niet hetzelfde is als klakkeloos zeggen: “Heer, wilt U mij het kwaad dat ik vandaag gedaan heb, vergeven!”

Nee, belijden is het kwaad voor God noemen en oordelen. Als u dat doet, dan vergeeft God het u en wordt de band van gemeenschap weer hersteld. Toen Petrus aan de Heer vroeg of hij zijn broeder zeven maal moest vergeven, zei de Heiland: niet zeven maal maar zeventig maal zeven maal. Dat wil zeggen: altijd.

Welnu, wat God van ons vraagt doet Hij Zelf volmaakt. Zou Hij van ons vergevingsgezindheid eisen en die zelf niet bezitten? Laat u daarom niet door uw falen, of door een onbegrepen bijbeltekst, in de war brengen. Zie op Christus en vraag God de kracht u te bewaren en Hij zal dat doen.

Twee reacties

De titel van dit onderwerp kan twee reacties oproepen: één van verbazing en één van instemming. Die van verbazing houdt in, dat men zich afvraagt hoe iemand ooit in twijfel zou kunnen trekken dat een christen nog zondigt. Men acht het verspilling van tijd, inkt en papier om over een zo vanzelfsprekende zaak iets te publiceren. Zij, die met instemming de titel lezen, menen dat ik de volmaaktheidsleer, het zogenaamde perfectionisme, onder de loep ga nemen en dat achten ze een nuttige zaak. In dit geval slaan echter beiden de plank mis. Ik wil dan ook beginnen met erop te wijzen, dat mijn onderwerp niet als titel draagt: “Kunnen christenen nog zondigen?” of: “Zondigen christenen nog wel?” Was dat wel het geval, dan zouden beide reacties te verdedigen zijn. En op de vraag, die in zo’n titel vervat zou zijn, zou ik een bevestigend antwoord gegeven hebben.

Mijn onderwerp luidt echter anders. De vraag is niet of christenen nog zondigen, maar of ze nog zondaars zijn. Vermoedelijk ontlokt deze uitspraak bij vertegenwoordigers van beide hierboven vermelde categorieën de reactie: “Maar is dat dan niet hetzelfde?” Als dat het geval is, dan is daarmee aangetoond dat met deze verhandeling geen open deur wordt ingetrapt. En de verhandeling zelf zal laten zien, dat het niet om een spitsvondigheid gaat als ik stel, dat een christen geen zondaar meer is, hoewel hij toch nog wel zondigt.

Wie is een christen?

Voor we ons verder met dat vraagstuk bezighouden, is het echter noodzakelijk te verklaren wat we onder een christen verstaan. Dat begrip is namelijk gedevalueerd. Wanneer iemand bidt voor zijn eten, wel eens in de bijbel leest, aangesloten is bij de een of andere groepering op het christelijk erf, zich zekere christelijke deugden heeft aangemeten, enz., dan bewijst dat op zichzelf nog niet, dat hij een christen is. Met de term “christen” bedoel ik namelijk niet iemand, die slechts die naam draagt en alleen aan bepaalde uiterlijke kenmerken van het christen-zijn beantwoordt, maar iemand die zich met berouw over zijn zonden tot God gewend heeft en die gelovig heeft aanvaard, dat Jezus Christus ook voor hem op het kruis van Golgotha is gestorven en daar het oordeel van God over zijn zonden heeft gedragen. Daarbij zal de levenspraktijk van de christen de echtheid van dit geloof laten zien.

Zo, dat is een hele mond vol en het valt te betreuren, dat er zo’n mondvul voor nodig is. Het is ermee als met bankbiljetten. Zolang er geen valse in omloop zijn, kun je met een paar woorden aangeven wat een bankbiljet is. Je hoeft er trouwens maar eentje te laten zien en klaar is kees. Zodra er echter valse biljetten in omloop zijn, wordt het wel even anders. Je moet dan de kenmerken van een echt biljet gaan omschrijven en hoe meer de valse biljetten op de echte lijken, des te meer woorden heb je daarvoor nodig.

Ieder mens een zondaar

Wanneer we ons de moeite gunnen om na te gaan wat de bijbel over de mens zegt, dan zullen we al gauw tot de ontdekking komen, dat het mensbeeld dat ons in dat boek geschilderd wordt, niet erg optimistisch is. Daarvoor hoeft u niet eens zo ver in de Schrift te lezen, want na een bladzij of tien hebt u al een broedermoord onder uw aandacht gehad en heeft de geweldenaar Lamech u al getrakteerd op zijn strijdlied van wraak en doodslag. Nu zou men kuneen menen, dat het hier een paar uitzonderingen betreft, maar dat kunnen we wel vergeten, want we stuiten op deze zin:

“Toen de HERE zag, dat de boosheid van de mens groot was op de aarde en AL WAT DE OVERLEGGINGEN VAN ZIJN HART VOORTBRACHTEN TE ALLEN TIJDE SLECHTS BOOS WAS, berouwde het de Here, dat Hij de mens op aarde gemaakt had” (Gen. 6:5).

Dat dit vernietigend oordeel ook de mensheid na de vloed betreft, blijkt uit Genesis 8:21, waar het met zoveel woorden wordt herhaald. Trouwens, de dronkenschap van “gezagsdrager” Noach en het gedrag van zijn zoon Cham, die zich met de naaktheid van zijn vader vermaakte, zijn daar al de eerste bewijzen van.

En hoe verder we de bijbel lezen, des te duidelijker treedt het beeld van de mens als een onverbetterlijke zondaar naar voren. Het blijkt dan, dat we niet slechts verkeerd doen, maar dat we verkeerd zijn. Bij de nakomelingen van Adam sluipt het kwaad niet van buiten af in hun gemoed, nee, het zit er om zo te zeggen in gebakken. Het is bij de geboorte al als een boze, zondige natuur aanwezig.

Zo horen we Job vragen: “Komt ooit een reine uit een onreine?”

En hij geeft zelf het antwoord: “Niet één” (Job 14:4). David verklaart ervan:

“Zie in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen” (Psalm 51:7).

En hierop doelt ook de Here Jezus als Hij tegen Nicodemus opmerkt: “Wat uit het vlees geboren is, is vlees” (Johannes 3:6a). Let wel, dit geldt van alle mensen zonder uitzondering. Christenen zijn, wat dat aangaat, geen haar beter dan ongelovigen; zij vormen wat hun afkomst betreft geen apart soort mensen. We zijn, zoals een evangelist opmerkte “allen spaanders van hetzelfde blok”.

En toen iemand zich in gezelschap eens liet voorstaan op zijn adellijke komaf, voegde een van de aanwezigen hem ironisch toe: “Mijnheer, uw voorgeslacht is hetzelfde als het mijne, u stamt, net als ik, af van een ontslagen tuinman en een dronken zeekapitein”.

Het duurde wel even voordat de man met het blauwe bloed in de gaten had, dat de olijkerd op Adam en Noach doelde.

Ons hart deugt niet

Het grote probleem zit hem dus niet zo zeer in onze daden, als wel in ons wezen. De bron waaruit onze daden voortkomen, deugt niet. De bijbel spreekt in verband daarmee over ons hart en getuigt: “daaruit zijn de oorsprongen van het leven” (Spreuken 4:23). Over dat hart en wat daaruit voortkomt, worden in de Schrift behartigenswaardige uitspraken gedaan. Leest u maar:

“De HERE kent de gedachten van de mensen: ijdelheid zijn zij” (Psalm 94:11).

“Arglistig is het hart, boven alles, ja verderfelijk is het” (Jeremia 17:9).

“Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen” (Mattheüs 15:19).

Daarom deugen onze daden niet

Omdat ons hart verkeerd is, deugen onze daden niet. Uit een onzuivere bron kan immers geen goed water komen. Over die daden heeft de Schrift ook wel het een en ander op te merken. Luistert u maar:

“Er is immers geen mens, die niet zondigt” (1 Koningen 8:46).

“Er is geen rechtvaardige, ook niet één” (Romeinen 3:10).

“Er is niemand, die goed doet, er is er zelfs niet één” (Romeinen 3:14).

En zelfs onze zogenaamde goede daden zijn nog met kwaad bevlekt, zoals blijkt uit de volgende twee uitspraken:

“Want niemand op aarde is zo rechtvaardig, dat hij goed doet zonder te zondigen” (Prediker 7:20).

“Al onze gerechtigheden zijn als een bezoedeld kleed” (Jesaja 64:6).

Dus zelfs als we het nou eens echt goed zullen doen, zit er aan onze werken nog de geur van het kwaad. God kijkt namelijk niet slechts naar wat we doen, maar Hij toetst vooral het motief waarom we iets doen en geen enkele bijgedachte ontgaat Hem. Mocht iemand menen, dat er op het bovengestelde toch wat uitzonderingen zijn en er hier op aarde toch nog wel een paar goede exemplaren van het ras mens rondlopen, dan moeten we hem die gedachte helaas ook ontnemen. We lazten het immers al: “Er is niemand die goed doet”. Paulus versterkt dat nog eens met de woorden:

“Want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en bereiken de heerlijkheid van God niet” (Romeinen 3:23).

En alsof dat nog niet genoeg was, voegt Efeze 2:1 er aan toe, dat we “dood zijn in onze misdaden en zonden” en dat we van nature “kinderen van de toorn zijn” (vs. 3).

Een getuigschrift zwaar in het rood ...

Geen verbetering in het vooruitzicht

Is er dan geen sprankje licht te bekennen? Is er geen kans op verbetering? Als we nu eens erg goed ons best gaan doen? Het is tot nu toe toch wel een erg negatief betoog. Het spijt me, maar ook de hoop op enige verbetering van het mensdom moet ik u ontnemen.

Indertijd heeft Jeremia voor zijn volk verklaard:

“Kan een Ethiopiër zijn huid veranderen, of een panter zijn vlekken? Dan zoudt gij ook in staat zijn goed te doen, gij, die gewend zijt kwaad te doen” (Jeremia 13:23).

En aan dit woord mogen we rustig uitbreiding geven, want hetzelfde kan van ons als zondaars getuigd worden. Wie dat mocht betwijfelen, wil ik herinneren aan het eerste woord dat de Here Jezus de reeds genoemde Nicodemus toevoegde:

“Tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien” (Johannes 3:3).

Die uitspraak toont, dat God met ons zoals we zijn niets. maar dan ook niets beginnen kan.

Er moet iets totaal nieuws in ons tot stand komen. We moeten een nieuw leven ontvangen!!

Eigenlijk is er geen bijbelwoord dat scherper onze totale verdorvenheid belicht en dat duidelijker alle hoop op verbetering de bodem inslaat. Onze eerste geboorte is moreel gezien totaal waardeloos.

Intussen vraagt u zich misschien af wat dit nu allemaal met ons onderwerp te maken heeft. Wel heel wat ... want voordat ik u uit de bijbel laat zien dat we geen zondaars meer zijn, is het zeer nuttig u eerst de schildering voor te houden van onze hopeloze toestand als mens. Ik stel beslist niet dat gelovigen geen zondaars meer zijn, omdat hun zondigheid niet zo diep zat of niet zo erg was en ze die met wat kunst en vliegwerk overwonnen zouden hebben.

Toch is er hoop

Onze toestand is dus hopeloos, maar ... niet voor God. Als het aan onszelf lag, konden we elke gedachte aan redding, verbetering of uitzicht wel opgeven. Maar het is zo fijn, dat onze toestand voor God niet hopeloos is.

Iemand heeft eens gezegd, dat er voor God geen hopeloze gevallen bestaan. Dat is ook zo, maar dan moet men de redding die Hij biedt wel willen aanvaarden. Over die redding, dat wil zeggen over het redmiddel zullen we het dan nu hebben.

Daarbij kunnen we al direct stellen, dat dit redmiddel de oplossing moet bieden zowel voor onze zondigheid (d.w.z. voor onze zondige aard) als voor onze zonden, (d.w.z. voor onze verkeerde daden).

Boom en vruchten

In Toets 1 is betoogd, dat de mens kan worden vergeleken met een wilde appelboom, die wild is van natuur en als resultaat wilde appels voortbrengt. Toen is al aangetoond, dat het kruis van Christus de oplossing biedt, zowel voor onze zondige natuur als voor onze zondige daden. Daarbij werd verwezen naar:

a. 1 Petrus 2:22, 24:

“Hij, die geen zonde gedaan heeft ... die zelf onze zonden in zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij aan de zonde afgestorven, voor de gerechtigheid leven zouden”.

Deze tekst spreekt over onze zondige daden, die door Christus “overgenomen zijn” en over het leven, dat we na onze bekering hebben te leiden.

b. 2 Korinthe 5:21:

“Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in hem”.

In deze uitspraak gaat het niet om wat we gedaan hebben, maar om de zonde, die als boze natuur in ons woont.

Christus, die geen zondige natuur had, werd tot de bron van kwaad gemaakt. Vervolgens wordt er niet gesproken over onze nieuwe wandel, maar over onze nieuwe toestand. We zijn geworden gerechtigheid van God in Christus Jezus.

Bij dit laatste aspect van het kruis past Romeinen 8:3 waar staat, dat God “de zonde in het vlees” in Christus heeft geoordeeld.

Vergeving van zonden

Omdat Christus op het kruis voor de zonden geleden heeft, is er vergeving van zonden mogelijk. De bijbel is daar heel duidelijk over. De opdracht, die de Here Jezus na zijn opstanding aan zijn discipelen gaf, luidt immers, dat

“in zijn naam gepredikt (moet) worden bekering en vergeving van zonden onder alle volken” (Lukas 24:47).

Er is dus vergeving van zonden “beschikbaar”, maar ze valt alleen ten deel aan hen, die zich bekeren. Berouw over de zonden en geloof in de Here Jezus is vereist. Als Petrus aan deze opdracht gevolg geeft, verwerkt hij de beide elementen “bekering” en “vergeving” dan ook in zijn prediking.

Op de pinksterdag houdt hij zijn volksgenoten voor:

“Bekeert u en een ieder van u late zich dopen in de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden” (Handelingen 2:38).*

* Zie voor de kwestie van de doop: “Dopen, moet dat nu echt.?” door J. G. Fijnvandraat.

En tegenover de heiden Cornelius laat hij zich met deze woorden uit:

“Hem (d.i. Christus) geven alle profeten getuigenis. dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam” (Handelingen 10:43).

De apostel Paulus brengt geen andere boodschap. In Antiochië predikt hij:

“dat door Hem (Christus) u vergeving van zonden verkondigd wordt” (Handelingen 13:38).

In de brief aan de Efeziërs brengt hij dit heugelijke nieuws als volgt onder woorden:

“In Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de misdaden naar de rijkdom van zijn genade...” (hfdst. 1:7).

Als we ons bekeerd hebben en geloven in Jezus Christus, mogen we van deze vergeving dus heel zeker zijn. Dit volgt ook uit de verklaring die Johannes aflegt:

“Ik schrijf u, kinderen, omdat de zonden u vergeven zijn ter wille van zijn naam” (1 Johannes 2:12).

Heeft u werkelijk berouw gehad van uw zonden? Bent u ermee tot God gegaan? Gelooft u in Jezus Christus? Wel dan kunt u er vast van op aan, dat uw zonden vergeven zijn!

Met Christus gestorven

Het tweede aspect van het kruis, namelijk dat Christus voor ons tot zonde is gemaakt, heeft nog veel verdergaande gevolgen dan het feit, dat Hij onze zonden droeg. Christus is voor ons tot zonde gemaakt en nam volkomen onze plaats in, waarbij de zonde in het vlees in Hem geoordeeld werd (Romeinen 8:3).

Deze zaak is voor God zo reëel, dat Hij de christen, wat zijn oude bestaan betreft, als gestorven rekent. Een en andermaal wordt dit uitdrukkelijk zo in de bijbel gesteld. Ik geef hier een aantal uitspraken, die niets aan duidelijkheid te wensen overlaten:

“Als wij nu met Christus gestorven zijn” (Romeinen 6:8).

“Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God” (Kolosse 3:3).

Doordat we met Christus gestorven zijn, zijn ook de oude betrekkingen en toestanden vervallen, waar we vroeger mee te maken hadden. Zo wordt dit gestorven zijn dan ook als volgt aangegeven:

“Hoe zouden wij, die der (voor de) zonde gestorven zijn, nog daarin leven?” (Romeinen 6:2).

“Maar nu zijn wij van de wet vrijgemaakt, gestorven aan dat waarin wij gevangen waren” (Romeinen 7:6).

De bijbel vertelt ons tevens wat voor dood we gestorven zijn, en wel zo:

“Want dit weten wij, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan zou zijn” (Romeinen 6:6).

Wat er met de Heer Jezus is gebeurd, toen Hij op het kruis het oordeel van God over onze zonden op Zich nam, wordt door God gezien als een voltrekken van het doodsoordeel over onze oude mens. Als afstammelingen van Adam zijn we in Christus geoordeeld. We zijn met Hem gekruisigd. Paulus brengt dat voor zichzelf als volgt onder woorden:

“Ik ben met Christus gekruisigd, en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij” (Galaten 2:20).

Als u werkelijk gelooft in Jezus Christus, dan bestaat u voor God dus niet meer als zondaar, want u bent met Christus gestorven.

Het paard achter de wagen

Helaas verstaan heel veel christenen deze rijke inhoud van het werk van Christus op het kruis niet. En dan doel ik op christenen in de volle zin van het woord, zoals ik dat in het begin heb aangegeven. Velen durven nauwelijks getuigen dat Christus voor hen gestorven is, laat staan dat het voor hen een realiteit zou zijn, dat ze=»iet Christus gestorven zijn. Hoe komt dat?? De oorzaak moet daarin gezocht worden, dat ze veel te veel met zichzelf bezig zijn in plaats van te vertrouwen op wat God zegt. Na hun bekering merken ze, dat ze toch nog zondigen en eveneens dat ze nog een zondige natuur in zich hebben. Deze teleurstellende ervaring weerhoudt hen ervan te aanvaarden dat hun zaak met God echt in orde is. Soms, als ze geestelijk gezien eens een goede dag hebben, koesteren ze voorzichtig de hoop, dat ze er “ook bijhoren”. Op een andere dag echter zijn ze alles weer kwijt en zitten ze diep in de put.

De grote fout is, dat ze het paard achter de wagen spannen. Ze meten hun geestelijke stand voor God af aan de toestand van hun geestelijk leven. Ze zoeken zekerheid in hun gevoel, in hun ervaring, in plaats van in Gods onfeilbaar Woord. Anders gezegd: ze laten hun POSITIE voor God afhangen van hun PRAKTIJK als christenen. Brengen ze het er een ogenblik redelijk goed af, dan geeft dat hun een bepaalde mate van zekerheid. In zo'n ogenblik stijgt hun geloofsvertrouwen tot die hoogte, dat ze aanvaarden wat God in zijn Woord over verlost zondaars zegt. Zodra hun levenspraktijk echter van lager niveau is, verdwijnt hun vreugde, taant hun zekerheid en verliest het Woord van God in dit opzicht zijn waarde. Hoe jammer is dat.

Gods Woord is betrouwbaar

Het kan niet met genoeg nadruk gezegd worden, dat we zonder meer het Woord van God moeten aanvaarden.

Wat God zegt is waar. Geloof u, dat u als mens een zondaar bent, die het eeuwig oordeel heeft verdiend? Wel, op grond waarvan gelooft u dat dan? U voelt dat, zegt u. Dat u een zondaar bent, kunt u bij u zelf nagaan, dat kunt u voelen, dat merkt u door ervaring. Uw hart en uw daden laten u niet in het ongewisse. Maar ... dat u een eeuwig oordeel wachtte en uw eeuwige verblijfplaats de hel zou zijn, hoe wist u dat? Dat kon u niet voelen, dat wist u niet door ervaring. U bent daarvan overtuigd geraakt omdat u aanvaardde wat God ervan zegt in de bijbel.

U gelooft dat Christus voor zondaren is gestorven?

Op grond waarvan gelooft u dat? Is dat een kwestie van ervaring, of van gevoel? Nee toch zeker. U weet er alleen wat van door de prediking van Gods Woord.

Met de kennis van de vergeving van uw zonden is het niet anders. U kunt weten dat uw zonden vergeven zijn, maar dat is geen zaak van gevoel, dat is geen kwestie van je innerlijk uitpluizen. U kunt het alleen weten omdat God er over spreekt in zijn Woord. En van dat Woord geldt: “Uw woord is de waarheid” (Johannes 17:17).

Evenzo kunt u weten dat uw oude mens geoordeeld is, dat u met Christus bent gestorven, maar ook dat enkel en alleen omdat de Schrift het zegt.

Geloof God dan op zijn woord. U kunt op Hem aan. Zit niet in uw gevoels- en zieleleven te wroeten om daar wat zekerheid te vinden. Een kapitein werpt toch het anker van zijn schip niet in het ruim om het vast te leggen. Nee, het anker moet overboord en moet zich hechten in de bodem. Zo moet ons geloof zich niet richten op ons innerlijk, maar op God en op zijn Woord. Dan en dan alleen hebben we zekerheid dat onze zonden zijn vergeven en dat we met Christus zijn gestorven.

Een nieuwe schepping

Gelovigen zijn dus met Christus gestorven, en wel als zondaars. Maar dan is de ijzeren consequentie, dat ze nu geen zondaars meer zijn. Deze consequentie wordt ook in de Schrift naar voren gebracht en wel op tweevoudige wijze.

Ten eerste spreekt de bijbel over de gelovige als over een nieuwe schepping en wel zó:

“Daarom als iemand in Christus is: een nieuwe schepping, het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden” (2 Korinthe 5:17).

Let wel, God heeft onze oude mens niet opgeknapt, niet opgekalefaterd. Niets daarvan. Hij heeft de oude mens veroordeeld en een nieuwe mens in ons geschapen. Een aantal teksten laten dit uitkomen. Ik zal er een paar citeren:

“dat onze oude mens met hem gekruisigd is” (Romeinen 6:6);

“dat gij, wat de vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die ten verderve gaat ... en vernieuwd zijt in de geest van uw gemoed, en de nieuwe mens hebt aangedaan, die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid” (Efeze 4:22-24); “daar gij de oude mens met zijn werken hebt uitgedaan en de nieuwe hebt aangedaan, die vernieuwd wordt tot kennis naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft” (Kolosse 3:9, 10).

Deze nieuwe mens, waarover hier gesproken wordt, is het resultaat van de *wedergeboorte*. Hetzelfde Woord dat ons laat zien hoe volkomen ontoereikend onze eerste geboorte is, spreekt ook van de nieuwe geboorte. De Heer zei: “Gij moet opnieuw geboren worden”. Zulke nieuw-geboren mensen zijn de gelovigen, en dat houdt in dat ze geen zondaars meer zijn.

Geen zondaars meer

Zoals gezegd, laat de Schrift op nog een tweede wijze uitkomen dat gelovigen geen zondaars meer zijn. Dat gebeurt doordat de Schrift over ons slechts in de verleden tijd spreekt als over zondaars en slaven van de zonde. De volgende uitspraken zijn daar de overtuigende voorbeelden van:

“Maar God bevestigt zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren” (Romeinen 5:8).

“Doch God zij dank, dat gij slaven van de zonde waart, maar van harte gehoorzaam zijt geworden aan de inhoud van de leer” (Romeinen 6:17).

“Want toen gij slaven van de zonde waart, waart gij vrij ten opzichte van de gerechtigheid” (Romeinen 6:20).

Ook moet er in dit verband genoemd worden:

“En vrijgemaakt van de zonde, zijt gij slaven van de gerechtigheid geworden” (Romeinen 6:18).

“Maar nu van de zonde vrijgemaakt en slaven van God geworden...” (Romeinen 6:22).

“Dwaalt niet! Geen hoereerders, geen afgodendienaars, geen overspelers, geen wellustelingen, geen knapenschenders, geen dieven, geen hebzuchtigen, geen dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen Gods koninkrijk beërven”.

“En dit waren sommigen van u; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de naam van de Here Jezus en door de Geest van onze God” (1 Korinthe 6:10, 11).

Met enigszins andere woorden wordt dezelfde waarheid ook in de volgende teksten naar voren gebracht:

“Want toen wij in het vlees waren” (Romeinen 7:5). “Maar gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont” (Romeinen 8:9).

De stelling dat de christen geen zondaar meer is, dat hij zich niet meer in een zondige staat voor God bevindt, rust dus op een vast fundament van Schriftgegevens. We kunnen daar onze God en Vader niet dankbaar genoeg voor zijn. Wat leven we echter dikwijls arm. De uitspraak “een arme zondaar en een rijke Christus” is op zijn plaats als het gaat om de vraag hoe we tot Christus moeten komen. We komen als arme zondaars tot een rijke Christus.

Of anders gezegd: we ontvangen als arme zondaars een rijke Christus. Als we echter als arme zondaars gekomen zijn, dan blijven we geen arme zondaars meer, dat is nu juist de zaak waar het om gaat. Sterker: we blijven helemaal geen zondaars meer. Met de dichter kunnen we instemmen:

“Zondaars eertijds, kinderen nu,
Abba Vader, lof zij u”.

Laat het goed tot elke gelovige doordringen: dat hij voor God geen zondaar meer is, ook al komt het helaas nog voor dat hij zondigt.

HEB IK TEGEN DE HEILIGE GEEST GEZONDIGD?

Toen God Adam en Eva in de Hof van Eden plaatste, stond Hij hen toe van alle bomen in de hof te eten, behalve van één, namelijk die “van de kennis van goed en kwaad”. En wat deed Satan toen?

Vestigde hij de aandacht van het eerste mensenpaar op het feit, dat ze van alle bomen vrij mochten eten? Wekte hij Adam en Eva op tot dankbaarheid aan God voor zijn goede zorgen? Nee, hij bepaalde hun aandacht uiterekend bij die ene boom waarvan ze niet mochten eten en bracht hen daardoor ten val.

Toen Jezus Christus op aarde kwam, sprak Hij over de grote liefde van God en verkondigde Hij aan de mensen, dat alle zonden hen vergeven kunnen worden, behalve één namelijk de lastering van de Geest.

En wat doet Satan nu?

Vestigt hij de aandacht van mensen, die verontrust zijn over hun zonden op het geweldige feit, dat alle zonden vergeven kunnen worden? Houdt hij hen het bekende gedichtje voor:

Geen zondaar te snood,
geen zonde te groot,
voor het heil, dat God in Christus ons bood ... ?

Wijst hij ze op Paulus, de grootste van alle zondaren, voor wie de poort van het heil openging en die God als een voorbeeld voor ons allen heeft gesteld? (1 Tim. 1:15-17). Nee, natuurlijk niet, want hij is de leugenaar en mensenmoordenaar “van den beginne”. Hij bepaalt de aandacht van deze “zoekende zielen” juist bij het feit dat er één zonde is, die niet vergeven wordt en hij probeert, ze wijs te maffen, dat zij die zonde bedreven hebben. Zo maakt hij ze diep ongelukkig.

Bent u misschien één van deze door Satan bedrogen mensen? Dan is deze verhandeling speciaal voor u geschreven. Achtereenvolgens ga ik met u bespreken:

- a. wat deze zonde niet is,
- b. wie deze zonde bedreven,
- c. waarin die zonde bestond,
- d. wie deze zonde niet begaan hebben.

Maar voordat u verder leest, bidt u eerst tot God. U vraagt Hem u rust te geven om het geschrevene in u op te nemen. U vraagt Hem om de greep van Satan op u te verbreken. U bidt Hem om klaarheid en om vast vertrouwen in niets anders dan in zijn Woord ... Vervolgens neemt u uw bijbel om elke tekstplaats die ik noem in zijn verband na te lezen.

.....
Heeft u dat gedaan?

Wel, dan gaan we nu Gods Woord onderzoeken.

Wat is deze zonde niet?

Om te beginnen zullen we een onjuist spraakgebruik moeten corrigeren. U vraagt zich af of u tegen de Heilige Geest gezondigd hebt. Wel, dat hebt u zeker gedaan, net zo goed als ik en ieder ander... U kijkt verbaasd?? Daar hoeft u helemaal niet verbaasd over te zijn, want iedere zonde, welke dan ook, gaat dwars in tegen de Heilige Geest. Iedere zonde is een zonde tegen God, tegen Christus en tegen de Heilige Geest. Maar er staat Jan ook nergens in de bijbel dat de zonde tegen de Heilige Geest niet vergeven wordt. Leest u het maar na in Mattheüs 12:31.

Daar staat:

“Elke zonde en lastering zal de mensen vergeven worden; maar de lastering van de Geest zal de mensen niet vergeven worden”.

Kijk, dat is nu de eerste list van Satan. Hij laat u lezen: de zonde tegen de Heilige Geest, terwijl Gods Woord spreekt over de lastering van de Geest. Dat baant dan voor hem de weg om u wijs te maken dat een bepaalde zonde van u de zonde tegen de Heilige Geest zou zijn. De vraag is echter niet of u tegen de Heilige Geest gezondigd hebt, maar of u de Geest gelasterd hebt.

Dit moet u goed tot u laten doordringen. Met een voorbeeld wil ik het onderscheid duidelijk maken. Heeft u wel eens gelogen? “Meer dan eens”, zult u zeggen. Wel, dan heeft u tegen God gezondigd. Maar heeft u daarmee ook God gelasterd? Geen sprake van! Godslastering is heel wat anders. Dat is goddeloze taal uitslaan en God daardoor in een kwaad daglicht stellen. Het maakt dus wel terdege verschil of we spreken over zonde tegen de Heilige Geest of LASTERING VAN DE GEEST.

Nogmaals, laat dit goed tot u doordringen. want hiermee begint de bevrijding uit de list van Satan.

Als we dit onderscheid door hebben, zien we ook hoe ongegrond de mening is van hen die onder de onvergeeflijke zonde hoererij verstaan. Ze beroepen zich daartoe op 1 Korinthe 6. In dat hoofdstuk brengt Paulus naar voren, dat hoererij in een bepaald opzicht verschilt van andere zonden. Alle andere zonden gaan namelijk buiten het lichaam om, maar wie de hoererij bedrijft, zondigt tegen zijn eigen lichaam. En het lichaam van de gelovige is de tempel van de Heilige Geest. Door hoererij te plegen zondigt men dus op een bijzondere wijze tegen de Heilige Geest (zie: 1 Korinthe 6:16-20). Nu is het nog maar een klein stapje om te concluderen dat dit dus de zonde tegen de Heilige Geest is. Hoe dwaas deze conclusie is, blijkt uit het volgende:

- a. hoererij is een zonde, maar beslist niet een lastering;
- b. de Farizeeën, die volgens Mattheüs 12 de onvergeeflijke zonde bedreven, worden door de Heer zeker niet van hoererij beschuldigd;
- c. volgens deze redenering kan alleen een gelovige zich aan de onvergeeflijke zonde schuldig maken, want alleen het lichaam van de gelovige is een tempel van de Heilige Geest (een bijkomende kwestie is, dat volgens deze opvatting gelovigen zouden kunnen afvallen en verloren gaan, wat strijdt met Johannes 10:28).
- d. de Schrift zegt, dat juist hoeren en tollenaars de Farizeeën zullen voorgaan in het Koninkrijk van God (Mattheüs 21:31).

Eveneens dat er voor hoereerders in de gemeente nog herstel is als ze de tucht aannemen (1 Korinthe 5:3).

Wie bedreven deze zonde?

Zij, die in de dagen van de Here Jezus dit kwaad bedreven, waren de leidlieden van het Joodse volk. Ze worden in de Schrift geschilderd als mensen, die beter konden weten, maar die hun hart willens en wetens hebben verhard.

We lezen van hen in Mattheüs 9:3 dat ze Christus van lastering beschuldigen. Vervolgens dat ze zich eraan ergeren, dat de Heer eet met tollenaars en zondaars (Mattheüs 9:11) Zij vonden zichzelf daar te goed voor. Als de Heer een boze geest heeft uitgedreven, zeggen ze: “Hij drijft de boze geesten uit door de overste van de boze geesten” (Mattheüs 9:34). Het zijn mensen, die puur wet

tisch gezind zijn, want ze vallen de Heer lastig over het feit, dat de discipelen op sabbat aren plukken (Matth. 12:2). Ze durven het zelfs aan op sabbat een mens met een verdorde hand bij de Heer Jezus te brengen om Hem te verzoeken, in de hoop dat de Heer hem zou genezen en zij een reden hadden Christus te beschuldigen (Mattheüs 12:9-13). Als hun bedoeling mislukt, beraadslagen ze hoe ze de Heer zullen ombrengen (Mattheüs 12:14).

Als dan nog een keer een bezetene, die blind en stom is, bij de Heer gebracht wordt en Hij de boze geest uitwerpt, zeggen deze blinde leidslieden van Israël voor de tweede maal: “Deze drijft de boze geesten alleen maar uit door Beëlzebul, de overste van de boze geesten” (Mattheüs 12:24).

Uit dit alles blijkt dat het gaat om verharde mensen, die niet willen luisteren (vgl. Mattheüs 11:16-19). Het zijn dezelfde mensen waartegen Stéfanus later zegt: “Gij, hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij weerstaat altijd de Heilige Geest; zoals uw vaders, zo ook gij” (Handelingen 7:51).

Deze farizeeërs waren geen zoekers naar het heil. Het waren geen mensen, die graag behouden wilden worden en zich diep ongelukkig afvroegen of ze misschien niet gered konden worden. Geen sprake van! Het waren geestelijk bikkelharde mensen. Ze hadden geen sprankje zondebesef. Hoogmoedig verhieven ze zich boven de anderen. Buigen voor Christus en in Hem geloven ... ze dachten er niet over! Bezorgd over hun heil? Welnee, zij meenden el wel te komen, zij waren immers de vrome leidslieden van het volk!

Bent u bevreesd “de onvergeeflijke zonde” bedreven te hebben? Probeert u dan eens of deze kenmerken van de Farizeeën bij u gevonden worden. Als u goed beseft wie de Farizeeën waren, dan zal u het licht nu al wel opgaan. U hebt misschien zwaar gezondigd, maar verhard, hoogmoedig en onbewogen als de Farizeeën bent u niet!

Waarin bestond deze zonde?

Nog duidelijker wordt de situatie als u nagaat waarin het kwaad van de Farizeeën bestond. De Heer zegt, dat ze lasterden. De onvergeeflijke zonde is dus lastering. Maar wat voor lastering? Want niet elke lastering is onvergeeflijk. De lastering van God en de lastering van de Zoon, Jezus Christus, kunnen vergeven worden (Mattheüs 12:31, 32a; Markus 3:28; Lukas 12:10).

Om welke lastering gaat het dan? Wel, om de lastering van de Geest. De Here Jezus wierp de duivelen uit door de Heilige Geest (Mattheüs 12:28). Dat de boze geesten inderdaad uitgedreven werden was voor iedereen duidelijk. Er was onmiskenbaar sprake van een wonder. En wel een wonder dat in de kracht van de Heilige Geest verricht werd. Voor de Farizeeën stond dan ook maar één weg open: dit te erkennen. Maar dat wilden ze niet en om zich uit de moeilijkheid te redden, schreven ze, tegen beter weten in, dit wonder toe aan de overste der duivelen. Dit en dit alleen is de lastering van de Geest.

Heeft u zich aan dit kwaad schuldig gemaakt? Natuurlijk niet! Afgezien van de vraag of deze lastering in onze tijd nog wel mogelijk is, is het duidelijk, dat u dit kwaad niet hebt bedreven. U draagt uw bekommernis met u om, uw zondigheid brengt u aan het twijfelen, maar willens en wetens het werk van de Geest, het aantoonbare wonder aan de werking van de duivel toeschrijven, dat hebt u niet gedaan!

Wie hebben deze zonde niet begaan?

In feite is deze vraag al beantwoord. Maar ik wil het graag nog wat duidelijker stellen. Want belangrijker dan te weten wie deze zonde wel begaan hebben en belangrijker dan de vraag wat die zonde nu precies inhoudt is voor u te weten dat u in elk geval die zonde niet bedreven kunt hebben.

Ik schrijf aan u, die zich zorgen maakt of u de onvergeeflijke zonde gepleegd hebt. Welnu, mensen die zich zorgen maken of ze dat kwaad bedreven hebben, hebben sowieso deze zonde niet gepleegd. De lastering van de Geest is namelijk een werk van een puur verhard mens. Zulke mensen maken zich net als de Farizeeën geen enkele zorg over hun behoud. Ze menen juist dat er met hen niets aan de hand is. God moet over hen wel dik tevreden zijn, zo denken ze.

Hierboven schreef ik: “afgezien van de vraag of deze zonde nu nog wel mogelijk is”. Dat is namelijk werkelijk een vraag. De Farizeeën pleegden deze lastering toen de Heer op aarde was en grote

wonderen en tekenen zijn werk begeleidden. Ook na zijn dood werden deze tekenen gegeven als een bevestiging van het nieuwe getuigenis, dat door de apostelen werd gebracht. Het waren tekenen, die behoorden bij de apostolische zending (2 Korinthe 12:12). Ik wil niet beweren dat God in deze tijd dergelijke tekenen niet zou willen werken. Evenmin wil ik beweren dat er niet in bepaalde gevallen wonderlijke genezingen plaatsvinden, maar het is heel duidelijk dat ze in het algemeen nu niet zo gebeuren. Er worden nu geen doden opgewekt; mensen, die vanaf de geboorte blind of doof zijn, worden in het algemeen niet genezen; en mensen met een door kinderverlamming verminkt lichaam, ontvangen niet weer een gezonde body. Dat gebeurde toen echter wel en in de toekomst zal het weer gebeuren.

De brief aan de Hebreëen beschrijft namelijk hoe de prediking van de oog- en oorgetuigen van Christus gepaard ging met het feit dat God medegetuigde door te geven dat tekenen en wonderen geschieden (Hebreëen 2:4).

Deze tekenen worden in Hebreëen 6:5 “de krachten van de toekomstige eeuw” genoemd. Het is op grond van deze uitspraak niet speculatief om te veronderstellen dat in de toekomst weer dergelijke tekenen zullen gebeuren, als namelijk Joël 2 volledig in vervulling zal gaan en God Zich opnieuw met Israël gaat bezig houden. Vandaar dat de Heer zegt, dat deze zonde niet vergeven wordt, noch in deze noch in de toekomstige eeuw!*

* In Lukas 12:10 wordt de lastering van de Heilige Geest terloops genoemd en lijkt ze in verband te staan met de dienst, die de apostelen later zouden verrichten, en die wij in hun voetspoor mogen vervolgen. Voor de verklaring van wat deze lastering inhoudt zijn we echter afhankelijk van het uitvoerige bericht dat we bij Mattheüs vinden. Ook al zou men uit Lukas 12 afleiden, dat de lastering van de Geest ook in onze tijd nog mogelijk is, dan moet ze toch daarin bestaan, dat men willens en wetens, met een verhard hart het getuigenis van de Heilige Geest verwerpt.

Ten overvloede wil ik er op wijzen dat de term “lastering” van de Geest alleen in de evangeliën voorkomt. Er is geen enkele Schriftplaats in de brieven aan te wijzen, waarvan men bewijzen kan dat die over hetzelfde kwaad spreekt.

De mening van sommigen, dat het in Hebreëen 6:1-8 gaat over mensen die deze lastering gepleegd zouden hebben, staat dan ook open voor veel kritiek. Daar is wel sprake van mensen die verloren gaan. Eveneens zijn het mensen, die hun gemoed verhard hebben en dat ondanks het feit, dat ze vele zegeningen van het christendom - althans wat de uiterlijke omstandigheden betreft - hebben genoten. Maar elke verharding behoeft nog niet gepaard te gaan met de lastering van de Geest.

Hetzelfde geldt in nog sterkere mate van de in 1 Johannes 5:16 genoemde zonde tot de dood. Hier valt totaal niet te bewijzen dat de persoon, die in dit kwaad valt, voor eeuwig verloren is. Het gaat immers over de lichamelijke dood, zoals het in de term “het leven geven” gaat om herstel zodat iemand niet sterft. Een voorbeeld van zonde tot de dood zien we in Handelingen 5 in het geval van Ananias en Saffira. Hun kwaad tastte het getuigenis zo aan, dat God terwille daarvan hen door de dood wegnam. Dat zegt echter helemaal niet dat deze beiden ook verloren zijn gegaan. Dat behoeft op grond van deze zonde in elk geval niet. We hebben immers in de brief aan de Korinthiërs een voorbeeld van het tegendeel. We lezen daar van mensen, die door ziekte getuchtigd worden, ja, zelfs door de dood weggenomen worden onder de kastijdende hand van God. En wat staat er dan? Dit:

“Maar als wij geoordeeld worden, dan worden wij door de Heer getuchtigd, opdat we niet met de wereld zouden veroordeeld worden” (1 Korinthe 11:30-32).

We hebben hier hetzelfde als in Jakobus 5:13-16, waar over ziekte gesproken wordt die bedoeld is als een kastijding ten gevolge van zonde (vergelijk Johannes 5:14).

De vraag of deze lastering nu nog wel mogelijk is en alle andere daarmee verbonden kwesties zijn voor u echter van minder belang. Voor u is van belang te weten dat u dit kwaad in elk geval niet bedreven hebt.

Ten eerste is uw zonde geen lastering van de Geest.

Ten tweede is u ongerust over uw kwaad en dat is iemand die de Geest gelasterd heeft beslist niet.

Wat moet u dus doen? Uw schuld eenvoudig met oprecht berouw aan God belijden en dan God op zijn Woord vertrouwen, want de Here Zelf zegt:

“Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons reinigen van alle ongerechtigheid” (1 Johannes 1:9).

Vervolgens dankt u God voor zijn barmhartigheid, voor de gave van zijn Zoon, die ook voor u stierf.

Zo wordt u bevrijd uit de list van Satan en wordt u een gelukkig christen of christin!